

[Kaj Andresen.]

ger. Derfor bør man følge vort forslag om at indbygge en pristalsregulering i systemet.

Fra de almennyttige selskaber og fra Lejernes Landsorganisation erklæres det nu, at boligforliget har spillet fallit. Grundejerne siger vist omtrent det samme. Boligministerens forskellige forslag kan vel også kun betragtes som et bidrag til en aflivning af forliget, og jeg vil da gerne sige, at i socialdemokratiet agter vi ikke at være livreddere. Derfor må det vel til erstatning for den afdøde nu være opgaven at lægge linjerne for en fremtidig boligpolitik, hvor der er en virkelig tidssvarende målsætning. Jeg vil gerne gentage, at det er på høje tid, at der fastlægges hovedlinjer for det sociale byggeris fremtid. Det kan blive katastrofalt for denne sektor, hvis man ikke helt anderledes radikalt end i disse lovforslag løser nybyggeriets problemer. Der må være større perspektiv, mere sikkerhed i løsningerne, og jeg har peget på, hvad vi i socialdemokratiet anser for at være nødvendige krav, hvis vi skal medvirke.

Helge Nielsen: Vi har her efter kommunevalget fået de sidste lovforslag vedrørende boligproblemerne, og vi har nu samlet et vældigt kompleks af lovforslag, et utal af betænkninger og vismandsrapporter, for ikke at tale om alle de gode råd, vi fra mange sider har fået omkring vore boligproblemer.

Må jeg som en generel betragtning over de lovforslag, som nu efter ministerens og efter regeringens opfattelse skulle ordne byggeriets forhold i årene fremover, sige, at efter min opfattelse løser de ikke problemerne, men gør dem i stedet for større. Det er min opfattelse, at forslagene er fremsat mere under hensyntagen til den økonomiske situation, regeringen har bragt landet i, end de er fremsat under hensyn til en løsning af vore boligproblemer.

Først lidt om forslaget om huslejeudligning i den gamle private boligmasse.

Ministeren konstaterer, at loven af 1966 om lejevurdering ikke har bragt den udligning, som man regnede med. Jeg er enig med

ministeren heri, men må så også sige, at grunden hertil er jordprisernes himmelflugt og den økonomiske politik, regeringen har ført, en politik, der har bragt renten op i de højder, vi kender, og ikke mindst nævner jeg ophævelsen af kreditrationeringen. Ophævelsen af kreditrationeringen har jo haft sin meget uheldige virkning og er skyld i, at jordpriserne og renten er kommet op i den højde, de nu er. Denne kløft mellem ny og gammel leje ønsker man nu at udligne ved at forhøje lejen i den gamle boligmasse, en forhøjelse, der efter lovforslaget også skal ramme de saneringsmodne ejendomme. Jeg kan klart sige fra her. Det må være prisen i nybyggeriet, man i første omgang interesserer sig for, og ikke forhøjelse af lejen i den gamle saneringsmodne boligmasse.

Ministeren siger ganske vist, at forhøjelsen i ejendomme fra før 1900 udelukkende skal gå til vedligeholdelse. Jeg indrømmer, at disse gamle huse trænger til vedligeholdelse, men jeg vil samtidig give udtryk for meget stor skepsis over for, hvorvidt de forhøjelser, vi fik i 1966, og som skulle anvendes til vedligeholdelse, virkelig er blevet brugt til dette formål. Mange ejendomme skrider efter maling og anden vedligeholdelse. Jeg tror, at vi i boligudvalget må se lidt på kontrollen med de penge, der allerede nu er afsat til udvendig vedligeholdelse, og som efter loven skal anvendes til dette formål.

Det er min opfattelse, at ministerens forslag om lejeforhøjelsen i den gamle boligmasse vil hindre, vil sinke en røkering, en bytning; bytningerne vil blive færre, og vi vil få større besvær med at skaffe genhusningsmuligheder for beboerne i saneringskvartererne. At forhøjelserne så stort set skal anvendes på samme måde, som tilfældet var ved 1966-lovene, altså tilfælde ejerne og ikke gå til boligformål, gå til et boligfond, gør ikke sagen bedre.

Det økonomiske råds formandskab har da også i sin rapport om boligproblemer taget afstand fra ministerens forslag og taler om en forvriddning af boligmarkedet til skade for erhvervslivet. De går samtidig ind for i rap-